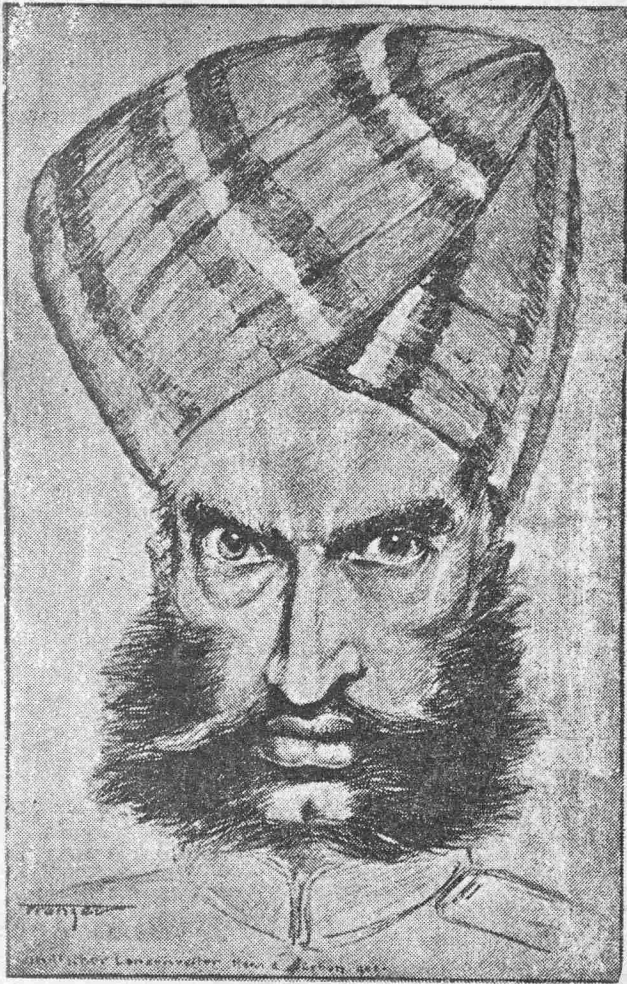

'Ασ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰνδός.

SISMANOGILIO
MEGARO

Μαροκηνός.

Βοηθητικά στρατεύματα ἐξ ὑπηκόων τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως
πολεμοῦντα κατ' αὐτῆς εἰς τὸ πλευρὸν τῶν Γερμανο-αὐστριακῶν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΝΥΞ ΚΑΙ Η ΗΜΕΡΑ

Πόσον επικαίρως αύριον — Κυριακήν τῆς Τυροφάγου — θ' ἀκουσθῶσι τὰ ὠραία λόγια τοῦ Ἀποστόλου, τὰ ὁποῖα ἀπευθύνει εἰς τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς του!

Ἀνάμικτα παρηγορίας καὶ παροτρύνσεως, συνυφασμένα μετὰ τὴν γλυκύτητα πατρικῆς καρδίας καὶ τὴν βαθύτητα διανοίας φιλοσοφικῆς, θὰ σκορπίσουν, εἰς ὄσους τὸ θελήσωσιν αὐτό, μαζί μετὰ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν κηρύττουσι, καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς, ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν, καὶ ἴσως στοιχείον αὐτῆς μοναδικόν.

— Νῦν, ἐγγύτερον, λέγει, ἡμῶν ἢ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεῦσάμεν. Ἡ νύξ προέκοψεν, ἢ ἡμέρα ἤγγικεν.

Τὰ σκότη τῆς ἀμαρτωλοῦ ζωῆς προχωροῦσιν, ἢ κυριαρχία τοῦ διαβόλου καταρρέει καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀγνῆς, τῆς ἐναρέτου, τῆς ἀκυμάντου ζωῆς, ἀνέτειλεν.

Ἐραῖον καὶ παρήγορον τοῦτο ἀληθῶς.

Ἐν τούτοις ἡ ἠθικὴ αὕτη μετάστασις τοῦ ἀνθρώπου δὲν συνοδεύεται μετὰ ὀλιγώτερα δι' αὐτὸν καθήκοντα. Ἐφ' ὅσον ἦτο νύξ, τὰ ἔργα τῆς νυκτός, τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας, ἦσαν ἐν χρήσει: κῶμοι, μέθαι, κοίται, ἀσέλγειαι, ἔριδες. Ἰπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ταῦτα πάντα ὀφείλουσι νὰ διαλυθῶσιν ὡς φαντάσματα, φεύγοντα τὸν ἥλιον.

Ἀποθώμεθα λοιπὸν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ἔργα τοῦ φωτός. Λευκὸν τὸ φῶς, λευκὰ ἄς εἶναι καὶ τὰ ἔργα μας: ἀγνότης, ἐγκράτεια, εὐγενεῖς διαθέσεις, κάλοσύνη, ἐπιεικεία. Ἄλλως, πᾶν ἄλλο θὰ μένη ἐπὶ τῆς ψυχῆς μας ὡς μία μεγάλη κηλὶς, ἢ ὁποῖα θὰ ἐλέγχεται πάντοτε ὑπὸ τῶν λευκῶν ἀκτίνων τῆς ἀληθείας. Οὐδὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποκρυθῇ τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον προστατεύει τὰς ἐνόχους πράξεις, παρήλθε. Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ ἔργα του καὶ ἐν πλήρει φωτὶ; Μία πάλιν πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται: ἡ πάλιν τοῦ κτήνους πρὸς τὸν ἀνθρώπον, καὶ εἰς ἀγῶν: ὁ ἀγῶν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Καλοῦ. Ἄντι δὲ τῆς νίκης αὐτῆς, ὁ ἥλιος ὁ ἄδυστος τῆς Ἀληθείας θέλει πλέξει τὸν τιμαλφῆ του φωτοστέφανον ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἐκείνων, αἷτινες κατέστησαν ἀξιαί του.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΑΣ ΤΟΛΥΠΑΣ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ

Ἀπὸ τῆς αὐριον ἢ Ἐκκλησία μας μετὰ νέαν περιβάλλεται αἴγλην. Ἀπὸ τῆς αὐριον, ἐνῶ ἔξω θὰ ξεψυχοῦν αἱ ἡχοὶ τῶν ὀρχουμένων ὁμάδων καὶ τὰ βραχνὰ τραγούδια τῶν βακχίων θὰ ἐκπνέουν μαζί μετὰ τὰς τελευταίας σπονδάς, κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τῶν ναῶν, τοὺς ὁποῖους θὰ πληροῖ τὸ ἄρωμα τοῦ λιβανωτοῦ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς κατανύξεως, θὰ ἀκουσθῶν οἱ ὠραῖοι, οἱ περιπαθεῖς, οἱ ἀνθρώπινοι ὕμνοι, ποῦ ἐγράφησαν διὰ ν' ἀπευθύνονται εἰς τὰς ψυχάς. αἷτινες ἔπασαν διὰ νὰ τὰς φέρουν ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, εἰς τοὺς αἰθέρας.

Εἶναι ὠραῖοι.

Γραμμένοι μετὰ τὴν μεγαλειτέραν ἀφέλειαν, ἔχουν τὴν καλλονὴν, τὴν ὁποίαν συνοδεύει πάντοτε ἡ ἀπλότης. Προϊόντα μιᾶς ψυχικῆς ἀνάγκης, ἐκδηλώσεις ἀγαθῶν αἰσθημάτων ἀγνωστῶν, παραμένουν ἀκόμη καὶ σήμερον, ἀφοῦ ἐπέρασαν ὑπὲρ αὐτοὺς καταρράκται ὀρητικοὶ τόσων ἐτῶν, ὡς τὰ ὠραιότερα φιλολογικὰ μνημεῖα ἐποχῆς, ἧτις δὲν εἴμπορει νὰ ὀνομασθῇ ὁ χρυσοῦς αἰὼν τοῦ πνεύματος. Ὅ,τι ὑπελείπειτο ἀπὸ τὴν ἐμπνευσιν, τὸ συνεπλήρωσεν ἡ πίστις καὶ πολλαχοῦ αὐτὴ ἀπειργάσθη ἔργα τελειότερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μόνη ἡ ἐμπνευσις οὐδέποτε θὰ ἐφιλοδόξει.

Εἶναι περιπαθεῖς.

Οὐδεὶς ἀρνεῖται τὴν περιπάθειαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ὕμνων, καὶ μάλιστα ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους μᾶς ἐπιφυλόσσει ἡ μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ὁ λυρισμὸς τῶν, κατάσπαρτος, ἀπειδῆς, λυρισμὸς ἰσχυρὸς μέχρι μυστικοπαθείας, ὁμιλεῖ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν τεθλιμμένην καρδίαν, γίνεται κτῆμά της, γνεται ἐκδήλωσις γνησία τοῦ πόνου, ποῦ τὴν βασανίζει. Καὶ ἡ περιπάθεια αὕτη, γλυκύτερα ἀπὸ κάθε παρηγορίαν, μᾶλλον εὐπρόσδεκτος ἀπὸ κάθε παιᾶνα χαρᾶς, ἐρχεται μ' ὅλα ταῦτα νὰ ἐξάρῃ τὸ πνεῦμα, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πίστιν, νὰ τονώσῃ τὴν ἐλπίδα.

Εἶναι ἀνθρώπινοι.

Βάσις τῶν εἶναι αἱ ταλαιπωρίαι τῆς ζωῆς. Θέμα τῶν ὁ ἀγῶν, τὸν ὁποῖον συνάπτει πάντοτε τὸ καθήκον πρὸς τὰ πάθη. Γεγονότα, τὰ ὁποῖα δὲν μετέλλαξαν καὶ δὲν μεταλλάσσουν ἔκτοτε. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀνθρώπος, θὰ ἀποτελῇ πάντοτε τὸ στάδιον τῶν μεγαλειτέρων, τῶν ἐνδομύχων συγκρούσεων, ἢ δὲ πάλιν, ἡ συναπτομένη σφοδρῶς μέσα εἰς τὸν στενὸν χῶρον τῆς καρδίας του, θὰ εἶναι διηγετικῆς καὶ αἰωνία.

Ἐχει λοιπὸν ἀνάγκην ἡ καρδία νὰ ἐνισχυθῇ, ἔχει ἀνάγκην τονώσεως, πρέπει ν' ἀκούσῃ κάτι ἀνάλογον πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς ἐκείνης. Καὶ ἔρχονται οἱ ὕμνοι αὐτοὶ μετὰ τὴν καταναυτικότητα, μετὰ τὴν περιπάθειαν τῶν, νὰ τὴν λιχνίσουν, νὰ τὴν κάμουν νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς δάκρυα, κάτωθεν τῶν ὁποίων θὰ μείνῃ ὡς τρυῆ ἢ παρηγορία.

Ἰδοὺ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς θρησκείας μας. Ἡ ἀρχαία θρησκεία, τὴν ὁποίαν διεδέχθη, ἦτο θρησκεία τοῦ ὑπαίθρου, θρησκεία, ἧτις κατεβίβαζε τοὺς θεοὺς τῆς εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ τοὺς καταστήσῃ προσεῖτους εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ νέα θρησκεία τὸν ἀνθρώπον τὸν ἐφθρεν ὑπὸ τοὺς θόλους τοὺς ἡμιφωτιστοὺς καὶ καταναυτικούς, διὰ νὰ τὸν ἀναγάγῃ ἀπὸ τῆς θλίψεως εἰς τὴν χαρὰν, ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὴν ἐλπίδα.

Τοῦ ὁμιλεῖ τὴν γλώσσαν τοῦ πόνου, τὴν γλώσσαν τοῦ πένθους, τὴν γλώσσαν τῆς στερήσεως. Πονεῖ; Ἐὰν εὐρη ἐκεῖ τὸν ἀντίλαλον τοῦ πόνου τῆς. Πενθεῖ; οὐδὲν θὰ ξενίσῃ τὸ πένθος τῆς. Κλαίει; θὰ ἀκούσῃ ἐκεῖ εὐκρινῶς τὰς ἡχοὺς τῶν λυγμῶν τῆς. Ἄλλ' ὅταν ἐξέλθῃ, θὰ ἔχῃ ἀφήσει

ἐκεῖ καὶ πόνον καὶ θλίψιν καὶ πένθος, διὰ νὰ συναπαγάγῃ τὴν παρηγορίαν, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἐγκαρτέρησιν.

Ἄομιλεῖ τὴν γλώσσαν τῆς θλίψεως.

Καὶ ποῖα καρδία δὲν ἔχει κάποιαν θλίψιν βαθεῖα ριζωμένην, κάποιαν πληγὴν, μυστικὴν ἴσως, ἀλλὰ πάντοτε βαθύπικρον; Δύναται ἡ ἀνθρωπότης νὰ παρουσιάσῃ τὰς μεγαλειτέρας ἐμπλήξεις, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ παρουσιάσῃ ποτὲ παρομοίας καρδίας.

Ἄοι εἶναι συνάδελφοι εἰς τὴν θλίψιν, ἐνῶ ἀραιοῦνται εἰς τὰς λεγῶνας τῆς χαρᾶς. Καὶ περισσοτέρους θὰ εὐρη κανεὶς εἰς τὴν ὑπόκρουσιν ἐνὸς θλιμμένου τραγουδιοῦ, παρὰ εἰς τὴν συνοδείαν ἐνὸς τραλλοῦ ἄσματος.

Ἐν τούτοις ὅ,τι ἀπεργάζεται ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν θλίψιν, δὲν ἐπιτυγχάνουν αἱ ἐνέσεις τῆς χαρᾶς. Ἡ χαρὰ, ἡ ὁποία γεννᾶται ἀπὸ τὴν παρηγορίαν, ἡ χαρὰ, ποῦ εἶναι καταστάλαγμα δακρύων, εἶναι διαρκεστέρα καὶ περισσοτέρον ἰδική μας.

Τὴν χαρὰν αὐτὴν μᾶς χαρίζει ἡ Ἐκκλησία μας. Μᾶς ὑποδέχεται ἀπὸ τῆς αὐριον μετὰ τοὺς στόνους τῆς πενθούσης ψυχῆς, τῆς πληγωμένης καρδίας, διὰ νὰ τὰς ἐλαφρύνῃ ἀπὸ τὸν ὄγκον αὐτὸν τῶν θλίψεων καὶ νὰ τὰς ἀφήσῃ εὐπετεῖς πλέον, ἀνακουφισμένας, γαληνιαίας.

Θ. Κ. Μ.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Σκέψις.

Καὶ βροῦκα στὸ χαρτὶ πνοὲς καὶ στὴν εἰκόνα λήθη·
γυρεύοντας ἐλπιδοτὰ κάποια λαχτάρα θεία,
πέτρα ἀγνάντιστα σκληρῇ σὲ κάποια κρύα στήθη
καὶ πόθο ἀνωφέλευτο σὲ μιὰ φωτογραφία.

Μυστικά.

Δὲν ἔχω κᾶνα μυστικὸ δικό μου στὴν καρδιά μου,
γι' ἄλλους ἀφοῦ τὴν ἔκαμα τὴ μυστικοποθήκη,
μὰ τάχα θένα βροῦ καὶ γὰ καρδιά σὰν τὴ δικιά μου
γιὰ τὸ δικό μου μυστικὸ ν' ἀνοιξῇ κάποια θήκη;

Φτωχός.

Τὸν γέννησεν ἡ ἐρημιὰ, τὸν ἔθρεψ' ἡ κατάρα,
φτωχὸς στὸν πλούσιο μπροστά, φτωχὸς καὶ στὴ λαχτάρα.
— Μήπως δὲν τὸν νανοῦρισαν μικρὸ σὰν ἐκοιμοῦνταν;
— Μιὰ ὄχεντρα ἀπέθαινε τὴν ὥρα ποῦ γενιοῦνταν.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἡ βαρύτερα τῶν ἀλύσεων, εὐθύς ὡς παύσῃ νὰ εἶναι ὁ γλυκύτερος σύνδεσμος.

Ἐχομεν περισσοτέραν δύναμιν παρὰ θέλησιν· καὶ μόνον διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν ἡμᾶς αὐτούς, φανταζόμεθα, ὅτι μερικὰ πράγματα εἶναι ἀδύνατα.

Τὸ γινῶθι σαυτὸν εἶναι τοσοῦτο μᾶλλον δύσκολον, ὅσον ἡ φιλαυτία μας μεγαλοποιεῖ τὴν ἀξίαν μας πρὸ τῶν ἰδικῶν μας ὀμμάτων.

* ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ *

* ΑΤΥΧΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ *

Θά σās παρουσιάσωμεν την κ. Λαγκεβέ. Η κυρία αυτή, σύζυγος του κ. Λαγκεβέ, πρῶην ἐμπόρου και νυν εισοδηματίας, εἶχε τὸν ἀπολυταρχικώτερον χαρακτήρα, πού ἦτο δυνατόν νὰ υπάρξῃ. Ὅ,τιδήποτε ἤθελεν, ἐπρεπε και νὰ γίνῃ, διότι ἦτο πάντοτε καλόν. Ἐξ ἄλλου δὲ ἤρκει νὰ θέλῃ κάτι ὁ σύζυγός της, διὰ νὰ μὴ τὸ θέλῃ ἕκατὸ φορὰς ἐκείνη.

Αὐτὸ συνέβαινε δι' ὅλα τὰ ζητήματα, ἀπὸ τὰ μικρότερα μέχρι τῶν μεγαλειότερων, δὲν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ και εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἀρραβῶνων τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας, τῆς θυγατρὸς τῶν.

Ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα ἦτο μιὰ χαριτωμένη κόρη. Εἶχε τὴν δροσερότητα τῆς ἡλικίας της — εικοσιδύο ἐτῶν — και σαράντα χιλιάδας προίκα. Τὴν ἐζήτησαν εἰς γάμον πολλοί, ἐξ ὧνων ὁμως αὐτῶν ἡ κόρη και ὁ πατήρ συνεπάθουν τὸν Ἄνδρῆαν, ἀνώτερον ὑπάλληλον Τραπεζίης. Αὐτὸ ὁμως ἤρκει, διὰ νὰ μὴ τὸν θέλῃ ἡ κ. Λαγκεβέ, ἡ ἥποια προὔτιμα τὸν κ. Ἀνθέμιον, εἰδὸν πλουσίον ἐμπόρου. Ἀδιάφορον ἂν ὁ νέος αὐτὸς μεταξὺ ἄλλων ἦτο και ἡλίθιος.

Οἱ ἀρραβῶνες εἶχον γίνῃ, και ἡ κ. Λαγκεβέ ἐφαίνετο θριαμβεύουσα. Ὁ πατήρ ἦτο στενοχωρημένος, ἡ Ἰωάννα ἀπαρηγόρητος. Ἐχαιεν ἐκεῖνον, πὺ ἐσυμπαθοῦσε, και, τὸ φοβερότερον, ἐπαίρνευ ὡς σύζυγον ἕνα, πὺ ἀπεχθάνετο, ἕνα, πὺ δὲν θὰ τὸν ἠγάπα ποτέ.

Ἐν τούτοις ἂς μάθουν τὰ ἐρωτευμένα κορίτσια νὰ μὴ ἀπελπίζονται. Αὐτὸ τοῦλάχιστον θ' ἀποδείξῃ ἡ συνέχεια τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ :

Ἐνα βράδυ ἡ οἰκογένεια Λαγκεβέ θὰ ἐπήγαιεν εἰς τὴν Ὀπεραν. Ἐκεῖ θὰ τεὺς συνήντα και ὁ κ. Ἀνθέμιος. Ὁ πατήρ τὸ ἀπόγευμα ἐπήγειν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου, ἐνοικίαςε τὸ θεωρεῖον ὑπ' ἀρ. 29, ἔβαλε τὸ εἰσιτήριον εἰς τὸ πορτοφόλι του και ἐπέστρεψεν ἱκανοποιημένος σπῖτι του. Ὅτε βλέπει ὅτι εἶχε χάσει τὸ πορτοφόλι του ἐκεῖνο. Ἡ σύγχυσις τῆς οἰκογενείας ἦτο μεγάλη ἡ κ. Λαγκεβέ εὔρε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀκονίσῃ τὴν γλῶσσάν της εἰς βῆρος τοῦ ἀνδρός της. Ἀλλὰ και ὁ κ. Λαγκεβέ δὲν ἦτο λυπημένος ὀλιγώτερον. Εἶχε τετρακόσια φράγκα μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι ἐκεῖνο, ἀκόμη δὲ και τὸ εἰσιτήριον τοῦ θεωρείου 29!

Ὁ Ἀνθέμιος εὗρίσκετο εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην. Καθεὶς ἐπρότεινε και ἕνα τρόπον, διὰ ν' ἀνακαλυφθῇ τὸ χαμένο πορτοφόλι. Ὁ Ἀνθέμιος ἐσκέπτετο και ἐσιώπα.

Ἐξαφνα ἀνατινάσσεται. Ἡδὺρα, εἶπε. Μὴ ἀνησχεῖτε διόλου, θὰ σās φέρω ἐγὼ τὸ χαμένο σας πορτοφόλι.

Καί, ἐπειδὴ ὅλοι τὸν ἐβλεπον κατάπληκτοι, — Ναί, ἐγὼ, ἐπανέλαβε μὲ στόμφον. Σεῖς μὴ φροντίσετε πλέον περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἀνεχώρησε.

Δὲν εἶχαν περάσει πολλὰ λεπτά, και μέσα στὸ σπῖτι ἠκούσθη φαιδρὰ ἡ φωνὴ τοῦ κ. Λαγκεβέ, ὁ ὅποιος ἐφώνησεν :

— Ἡδὺρα τὸ πορτοφόλι μου, ἠδὺρα τὸ πορτοφόλι μου κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ. Μὲ εἶχε πέσει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

Ἡ χαρὰ ἐσκορπίσθη μέσα εἰς τὸ κατσοφιασμένο σπῖτι και τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κ. Λαγκεβέ ὀλίγον ὑπεμειδίασαν.

Εἰς τὴν χαρὰν τῶν, ἐλησμόνησαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν κ. Ἀνθέμιον νὰ παύσῃ τὰς προσπαθείας του διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πορτοφολιοῦ και τὸ ἐστέρας διητυνῆθησαν πανηγυρικῶς εἰς τὴν Ὀπεραν.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ἐξελέγεως τῶν εἰσιτηρίων, ἐκτὸς τῶν ὑπαλλήλων, εὗρίσκετο και εἰς ἀστυνόμου.

Ὅταν εἶδαν τὸν ἀριθμόν τοῦ εἰσιτηρίου, πὺ παρουσίασεν ὁ κ. Λαγκεβέ, οἱ ὑπάλληλοι ἐταράχθησαν, ἐκύτταξαν τὸν ἀστυνόμον και ὅλοι μαζί ἐφώνησαν :

— Τὸ θεωρεῖον 29 !
— Τὸ θεωρεῖον 29 !

Ὁ κ. Λαγκεβέ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἐκπλήξεως τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ὅτε νέα ἐκπληξίς τὸν ἀνέμνευε.

— Κύριε, τῷ λέγει ὁ ἀστυνόμος, πρέπει σεῖς μὲ

τὰς κυρίας νὰ ἔλθετε μαζί μου εἰς τὸ τμήμα ἔχετε νὰ δώσετε μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Πῶς; τί; εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐγὼ; ὁ κύριος Λαγκεβέ, πρῶην μεγαλέμπορος, σήμερον εἰσοδηματίας! κάτοικος τῆς ὁδοῦ...

— Εἶναι περιττὰ, εἶναι περιττὰ ὅλα αὐτὰ. Εἴμεθα συνηθισμένοι ἀπὸ τὰς διαμαρτυρίας τῶν κλεπτῶν και τῶν ἀπατεῶνων ὅλοι θέλουν νὰ κάμνουν τὸν ἀθῶνον, Μὴ φλυαρεῖτε λοιπὸν και ἀκολουθεῖτέ με.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν κατάπληξιν τῆς κ. Λαγκεβέ. Αὐτὴ μὲ ντεκολτέ και μὲ γουναρικά νὰ ὀδηγῆται ὡς ἀπατεῶν εἰς τὴν ἀστυνομίαν!

Ἐν τούτοις ὁ νόμος εἶναι πάντοτε νόμος και πρέπει νὰ εἶναι σεβαστός. Ὁ κ. και ἡ κ. Λαγκεβέ και ἡ κόρη τῶν ὀδηγήθησαν, ἐν συνοδείᾳ ἀστυνόμου, εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμόν και ἐκεῖ ἐπερίμενον. Μάτην ὁ Λαγκεβέ διεμαρτύρητο, μάτην ἡ σύζυγός του ἐστέιαξεν, ὕβριζε, κατηγάτο.

— Σῶπα ἐσὺ γρη῏, τῆς λέγει ὁ ἀστυνόμος. Ἡ ἀστυνομία δὲν εἶναι σπῖτι σου.

Τὸ πλῆγμα κατὰ τῆς ἀξιοπροπειίας και κατὰ τῆς ἡλικίας τῆς κ. Λαγκεβέ ἦτο μέγα και ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ λιποθυμήσῃ και ἐλιποθύμησεν.

Ἀφοῦ συηλήθεν, ἔμαθεν, ὅτι κατηγορεῖτο ὀπὸ τὸν μέλλοντα γαμβρόν της Ἀνθέμιον, ὅτι ἐκλεψῶν ἐν πορτοφόλι μὲ τετρακόσια φράγκα και μὲ ἐν εἰσιτήριον τῆς Ὀπερας ὑπ' ἀρ. 29. Καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ ἔλθουν εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν καταγγελέα, και τότε μόνον θὰ τοὺς ἀφῖνον ἐλευθέρους, ἂν ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθώότης, τὴν ὅποιαν ἰσχυρίζοντο. Ἀλλὰ ματην περιέμενον ὁ Ἀνθέμιος δὲν ἐφαίνετο.

Τότε ἡ νέα εἶχε μιὰν ἰδέαν. — Κύριε ἀστυνόμῃ, ἂν κύποιος σās ἐγγυῶτο δι' ἡμᾶς, θὰ μᾶς ἀφῖνετε προσωρινῶς τοῦλάχιστον ἐλευθέρους;

— Αὐτὸ ἐξοριᾶται ὀπὸ τὸν κάποιον ἐκεῖνον. — Αἴφνης, ἂν ὁ κύριος Ἀνδρέας..., ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Τραπεζίης...

— Τὸν γνωρίζω, εἶναι φίλος μου λοιπὸν ἰσχυρίζεσθε, ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ...

— Βέβαια, βέβαια, τηλεφωνήσατέ του και θὰ ἴδῃτε ὅταν ἔλθῃ.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τηλεφωνικῶς εἰδοποιηθεὶς ἔφθασεν ὁ Ἀνδρέας, ἔδωκε τὰς ἀνγκαῖας ἐξηγήσεις, ἡ ἀστυνομία ἱκανοποιήθη και ἐδόθη ἡ ἐλευθερία εἰς τὴν οἰκογένειαν Λαγκεβέ.

— Εἶναι γκάφα αὐτοῦ τοῦ ἡλίθιου Ἀνθεμίου, ἐβρυχᾶτο ἡ κυρία Λαγκεβέ. Εἶναι ἐγκλημά του. Ἄ! νὰ τὸν εἶχα ἐμπρός μου!...

Καὶ ἔπειτα, στρεφόμενη πρὸς τὸν Ἀνδρέαν :

— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, διὰ τὸ καλὸ πὺ μᾶς ἔκαμες. Καὶ τώρα ἂς πᾶμε εἰς τὴν Ὀπεραν. Πρέπει νὰ εὗρεθῶμεν εἰς τὸ θεωρεῖον, διὰ νὰ μὴ παρεξηγήσουν τὴν ἀπουσίαν μας. Ἀνδρέα, δόςε τὸν βραχιόνά σου εἰς τὴν μνηστὴν σου!

Ὁ Ἀνδρέας και ἡ Ἰωάννα ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ χαρὰν. Ἐκύτταξαν μὲ ἀπορίαν τὴν κυρίαν Λαγκεβέ. Ἐκείνη ἐνόησε τὰ βλέμματά των.

— Ναί, εἶπεν. Ἀποδιώκω αὐτὸν τὸν ἡλίθιον Ἀνθέμιον. Σὺ, Ἀνδρέα, θὰ γίνῃς γαμβρός μας. Τὸ θέλω!

Ἡ κ. Λαγκεβέ τὸ ἤθελε! και εἶπομεν : ὅταν ἤθελε κάτι ἡ κ. Λαγκεβέ, ἐπρεπε και νὰ γίνῃ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁμως ἡ θέλησίς της ἔκαμε δύο ὑπάρξεις εὐτυχεῖς : τὸν Ἀνδρέαν και τὴν Ἰωάνναν. (H. du Plessac).

ΣΤΙΧΟΙ

Θεέ, δὲν θέλω θησαυρούς, πλούτη και μεγαλεῖα ποτέ μου δὲν ἐπόθησα τοιαύτην εὐτυχία. Δὲν θέλω θρόν' ὀλόχρυσο και στέμμα μὲ διαμάντια· ἀπὸ δὲν μοῦ ἐθάμβωσαν κάμμιὰ φορὰ τὰ μάτια. Δὲν θέλω δόξα και τιμὴ στὸν κόσμον ν' ἀποκτήσω, θέλω ἀπαράρητος και ἡσυχος νὰ ζήσω. Μόνο μιὰ χάρι σοῦ ζητῶ, μιὰ χάρι νὰ μοῦ δώσης, ἀλλὰ διστάζω νὰ τὸ πῶ, φοβοῦμαι μὴ θυμώσης... Δός μου, Θεέ, τὴν δύναμι νὰ ἐμβῶ μέσ' στὸ νοῦ της, νὰ μάθω τὰ ἀπόκρυφα κάθε συλλογισμοῦ της, νὰ μάθω πόσον μ' ἀγαπᾷ, πόσον πονεῖ ἡ καρδιά της και νὰ γλυτώσω, Ὑψιστε, ἀπ' τὰ καμώματά της.

Κ. Ε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟΚΡΗΙΑΤΙΚΑ

Φεύγει λοιπὸν ὀλοταχῶς ὁ Καρνάβαλος, καταπαγωμένος ἀπὸ τὴν κρυάδα, πὺ ἠδὺρε κοντὰ μας ἐφέτος. Φεύγει, διὰ νὰ στείλῃ κατόπιν του τὴν σαρακοστή και τὴν νηστεία, ἀφοῦ ἐφέτος ἡ ἀποκρη῏ και τὰ γλέντια της μόνον εἰς τὸν ἡμεροδείκτην ἐδειξαν τὴν κρύαν παρουσίαν των.

Ἐν τούτοις, λέγουν, ὅτι ἡ ἀποκρη῏ ἐθεσπίσθη διὰ νὰ διδῇ κάποτε κάποιαν τρελλὴν κίνησιν εἰς τὴν ζώην μας, νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ ζωνρότητα, ἔστω και τεχνητὴν, ὕστερα ἀπὸ τόσας και τόσας βιωτικὰς μας φροντίδας. Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα οἱ πρόγονοί μας τὴν υἰοθέτησαν, μὲ τὸ ἴδιον πνεῦμα τὴν ἀντέγραψαν οἱ Ρωμαῖοι εἰς τὰ θεότρελλα Κρόνιά των, μὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὴν ἐξηκολούθησαν ἕως τὸν Μεσαίωνα μὲ τὴν περίφημην «ἐορτὴν τοῦ γαιδάρου» και τὰς ἄλλας, ἀκόμη και μέσα εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἐξωφρενικὰς διασκεδάσεις των, διὰ τὸν ἴδιον λόγον κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν εἰς τὴν Φλωρεντίαν και τὴν Βενετίαν αἱ παρελάσεις τῶν μασκαράδων, τῶν ἀρμάτων και τῶν ἄλλων καλλιτεχνικῶν μετεμαίεσεων ἀφήκαν ἐποχὴν. Εἰς τὴν Βενετίαν μάλιστα, ἡ ἱστορία τῆς τρέλλας τῆς ἀποκρη῏ς ἀναφέρει, ὅτι μασκαράδες παρουσίασαν ποτε καταπληκτικῶς μεγάλην φωτεινὴν σφαῖραν, παριστάνουσαν τὴν ὑδρογένιον τοιαύτην και μέσα εἰς τὴν ὅποιαν διωργανώθη χορός, εἰς τὸν ὅποιον προσῆλθεν ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς Βενετίας. Καὶ διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν σχετικὴν ἱστορικὴν περιγραφήν, προσθέτομεν, ὅτι τὴν σφαῖραν ταύτην, φερομένην ἐπάνω εἰς γονδόλας, παρηκολούθουν ἄλλαι χίλιαι γόνδολαι, κατάφυτοι ἀπὸ ἐνετικὺς φανούς και μέσα ἀπὸ τὸς ὁποίας οἱ καλλιφωνώτεροι Ἐνετοὶ τραγουδοῦσαν τὸς γνωστὰς ἐνετικὰς σερενάδας, ἐν συνοδείᾳ κιθάρας και μανδολίνων.

Ἡ θεότρελλη δὲ αὐτὴ ἀποκρη῏, ἡ ὅποια ἐφέτος, ἀπὸ ἀπόψεως ἡσυχίας, ἦτο δυνατόν νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἔζησε κοντὰ εἰς τὸν αὐστηρότερον ἀσκητὴν, ἤλθεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὅποιαν κυριολεκτικῶς ἐπαλόβωσε και αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς.

Τοὺς ἔκομε δηλαδὴ νὰ λησμονήσουν και σκηπτρον και στέμμα και κάθε μεγαλειότητα και, ὡς ἄπλοϊ, ἀπλούστατοι ἄστοι, νὰ ριφθοῦν ἀνόμεσα εἰς τὰ πεζότατα λαϊκὰ ξεφαντώματα. Κάρολος ὁ Ε', μιὰ νύκτα τρελλῆς ἀποκρη῏ς, ἀφοῦ πρῶτον ἀλείφθηκεν αὐτὸς και πέντε οὐνοδοὶ του μὲ φάβαν, ἔπειτα ἐκόλλησαν ἐπάνω τοὺς ἄπειρα πτερὰ και μὲ κέφι μέχρις ἀφηνιασμοῦ ἐρριόφθησαν εἰς ἕνα ἀριστοκρατικὸν χορόν. Αἱ ἀριστοκρατικὲς πρὸ πάντων κατετρόμαξαν και δὲν ἤξευραν πὺ νὰ φύγουν. Ἀλλὰ συνέβη, δὲν ξέρω πῶς, νὰ πιάσῃ φωτιὰ τὸ πτέρωμα τοῦ βασιλέως και θὰ ἐκαίετο ἀσφαλῶς, ἂν, φωναζων τὴν ἰδιότητά του, δὲν ἔκαμε τοὺς πάντας νὰ τρέξουν εἰς βοήθειαν. Φαίνεται ὁμως, ὅτι, εἴτε ἀπὸ ἐντροπήν, εἴτε ἀπὸ τρομάραν, ὁ μεγαλειότατος γλεντιῆς τὴν ἔπαθε σ' τὰ καλά, διότι, πάντοτε κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔχασε τὰ λογικά του και ἀπέθανε παράφρων.

Εἰς κάποιαν ἄλλην και πάλιν ἀποκρη῏τικὴν συγκεντρωσιν τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου, τὴσιν ἐλευθερίαν εἶδεν εἰς τὴν Μαρίαν Ἀντουανέταν ἡ ἀποκρη῏τικὴ φορεσιά της, ὡστε πρὸς στιγμὴν, λησμονοῦσα τὸ ὕψος τῆς περιωπῆς της, μὲ μιὰ κλωτσιὰ της ἔκαμε θάλασσα τὸ ἀναποδογυρίσαν ἐμπροσθέν της τραπέζι. Δὲν εἶχε καθόλου θέσιν τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ σοβαρότης, ἀφοῦ μόνον κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα ἦτο γνωστὴ κάθε μεγάλη προσωπικότης τῆς πανευθῦμου ἐκείνης παρέας. Ἡ ἱστορία μᾶς πληροφορεῖ συνάμα, ὅτι ἄλλη τολμηρότερα ἀριστοκρατικὴ κυρία ἐκ τῶν μετημφισμένων ἐσβυσε ἔξαφνικὰ ὅλα τὰ φῶτα τοῦ σαλονιοῦ, χωρὶς ὁμως και νὰ μᾶς λέγουν πότε ἠναύθησαν τὰ φῶτα και εἰς τί χάλια ἠδὺραν ὅλους ἐκεῖ.

Ἀλλὰ, τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ ἀπέναντι τῆς ἐφετεινῆς φρονιμάδας τῆς ἀποκρη῏ς; Ὁρισμένως ἡ ἱστορία θὰ ἀσχοληθῇ πολὺ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς αὐτῆς τὴν ἀπότομον, μὲ βᾶσιν δικαιολογίας τὸ «πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ!...»

Ἄσ...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ!

(συνέχεια από σελ. 213)

Ευτυχής η 'Ελληνική Σ*, περιβαλλομένη δαψιλῶς διὰ πασῶν τῶν θωπειῶν συζύγου λατρεύοντος αὐτήν, μήτηρ δ' ἐπὶ πλεόν χαρίεντος τετραετοῦς θυγατρίου, οὐδὲν ἕτερον ἐκέκλητο νὰ πράξῃ πρὸς διατήρησιν καὶ μεγέθυνσιν τῆς οἰκογενειακῆς ταύτης εὐδαιμονίας τῶν ἢ ἐν ἀρετῇ καὶ διττῷ φίλτρῳ, συζυγικῷ τε καὶ μητρικῷ, ν' ἀναμείνη ἀφροντίς τὴν λευκὴν κόμην καὶ τὸ σεβάσιμον γῆρας.

Ὁ σύζυγός της, ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων μεγάλου πιστωτικοῦ ἰδρύματος, ἀπῆλθε τῆς ἀμερίστου ἐκτιμῆσεως πάντων καὶ ἀπελάμβανεν ἱκανοποιητικώτατον μισθοῦ, ὅστις τοῖς ἐπέτρεπεν οὐ μόνον νὰ διάγῳσιν ἐν εὐμαρείᾳ πλήρει, ἀλλὰ καὶ νὰ σχηματίζωσι μικρὸν κατὰ μικρὸν κεφάλαιόν τι. Βραδύτερον, ὅτε αἱ οἰκονομίαι τῶν θὰ ἤρξαντο, θὰ ἠδύναντο, καθιστάμενοι ἰδιοκτῆται μικρᾶς τινος οἰκίας ἐν τινι γελῶντι τοῦ Βοσπόρου προαστείῳ, νὰ διέρχωνται ἡμέρας ἡρέμους, μεριμνῶντες μόνον τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ τέκνου τῶν. Καὶ ἡ ἀναπόλησις τοῦ τόσῳ ἐπιπόνῳ ἤδη παρασκευαζομένου ἀφρόντιδος ἐκείνου βίου, τοῦ μέλλοντος νὰ διαρρῦση ἐν τῷ ἡρέμῳ περιβάλλοντι ἐνὸς ἀνθῶνος παρὰ τινὰ γραφικὴν ἀμμόδη ἀκτὴν καὶ καλλυνομένου ὑπὸ τῆς λατρείας ἐνὸς προσφιλοῦς συζύγου καὶ τῶν ἀθῶν μειδιαμάτων τοῦ τέκνου της, τὴν κατέθειλε καὶ τῇ προῦκάλει πολλάκις εὐχὴ συγκινήσεως.

Πλὴν τὸ θέρος ἐκεῖνο τὸ θυγατρίον τῶν ἠσθάνθησε σοβαρῶς καὶ ὁ ἰατρὸς θερμῶς τοῖς συνέστησε τὴν παραμονὴν τῶν ἐπὶ τινὰς μῆνας εἰς τι προάστειον, ἢ ζεῖδωρον ποντιᾶς αὐρα τοῦ ὁποῦ μεγαλῶς θὰ συνετέλει εἰς τὴν πλήρη τοῦ τέκνου τῶν ἀνάρρωσιν καὶ θὰ ἀπέδιδεν αὐτῷ τὴν ἀπολεσθεῖσαν πρὸς στιγμὴν ἔνδρῳσιν τῶν παρειῶν του χροιάν. Ὁ σύζυγός της, κατ' εὐτυχὴ συγκυρίαν, ἠδυνήθη νὰ τύχῃ τριμήνου ἀδείας καὶ οὕτω, ἐνοικιάσαντες οἰκίσκον τινὰ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς βασιλίδος τῶν νήσων, περιβαλλόμενον ὑπὸ πλουσίου κήπου, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουλίου ἤρξαντο παραθερίζοντες αὐτόθι, γευόμενοι ἀμερίμνω τῶν γοητειῶν, ὡς ἀνὰ πᾶν αὐτοῦ βῆμα τόσῳ δαψιλῶς συναντᾶ τις παρὰ τοὺς γραφικοὺς αἰγιαλοὺς τῆς δροσολούστου καὶ εὐαλοῦς ταύτης ἐκ τῶν γλαυκίνων κυμάτων ἀναδυομένης νύμφης.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς, κατὰ τινὰ μεταμεσημβρίαν, καθ' ἣν ρεμβάζουσα ἐκάθητο παρὰ τὴν ἀκτὴν, βαυκαλωμένη ὑπὸ τοῦ φλοίσβου τῶν μικρῶν κυμάτων, ἅτινα ὑπὸ λευκοῦ ἀφροῦ ἐπιστεφόμενα, ἀνεδιπλοῦντο βραδέως παρὰ τοὺς πόδας της σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ ἀποθαυμάζουσα ἐν ἐκστάσει τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅστις μεγαλοπερῶς ἐξηφανίζετο ἡρέμα ἐκεῖ πέραν μακρὰν, ὅπισθεν τῶν ὑψηλῶν ὄρεων, συνηντήθη τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ Γεωργίου Κ*.

Ἐκεῖνος, εὐτυχὴς θνητός, κατόκει μόνος πολυτελῆ τινὰ βίλλαν, ὑψουμένην παρὰ τὸν ταπεινὸν οἰκίσκον, ὃν αὐτοὶ εἶχον ἐνοικιάσει τὸ θέρος ἐκεῖνο, νέος ἔτι καὶ περίκομπος, καταθέλων τελείως τοὺς συνομιλητάς του διὰ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν λόγων του, μὲ συμπαθεῖς χαρακτῆρας καὶ ὀφθαλμοὺς γλυκυτάτους. Ἐφαίνετο πλουσιώτατος, ἔδαπάνα ἀφειδῶς, ἦγε βίον ἀληθῶς ἡγεμονικόν, ἐνεδύετο μετὰ περισσῆς χάριτος καὶ ἀμέμπτος, καὶ ἦτο βέβαιον, ὅτι τὸ θέρος ἐκεῖνο αὐτὸς πλειό-

τερον παντὸς ἄλλου εἶχεν ἐπιφθόνως προσελκύσει τὰ βλέμματα τῶν εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν αὐτὸ προάστειον παραθεριζόντων. Ἦτο, ὡς ἐπιθυρίζετο, τραπεζίτης ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐπ' ἐσχάτων εἰς βασιλεύουσαν ἀφιχθεῖς, ἵνα, ὡς ἀντιπρόσωπος ὀμίλου κεφαλαίουχων, προβῆ εἰς τὴν σύναψιν διαπραγματεύσεων πρὸς ἴδρυσιν μεγάλης Τραπεζίτης ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Καὶ ἡ περὶ τῆς κολοσσιαίας αὐτοῦ περιουσίας φήμη, τὰ περὶ τῆς ἐν τῇ Ρουμανικῇ πρωτευούσῃ ἐξεχούσης αὐτοῦ θέσεως θυρλουόμενα, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα φερόμενα, ἐξωγοῦντο ὄλοεν καὶ προσελάμβανον τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε ὁ νεαρὸς τραπεζίτης ἐφαίνετο εἰς τὰ βλέμματα πάντων ὡς ἀληθῆς πρίγκηψ.

Τὴν πρώτην ἐκείνην γνωριμίαν τῶν ἐπηκολούθησε θερμότερα μετὰ τοῦ συζύγου της, ἥτις μετ' οὐ πολὺ μετετρέπη εἰς στενήν, ἠδύνατό τις νὰ βεβαιώσῃ, φιλιαν. Ὁ ἐκ Βορρᾶ ὀρμώμενος ζᾶπλουτος ἦτο εὐγενέστατος ἐν πᾶσιν, ὑπεχρέου κυριολεκτικῶς τὸ ζεῦγος διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ οἱ συνδέσαντες αὐτοὺς φιλικοὶ δεσμοὶ ἀπέβαινον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον στενοί. Πολλάκις ὁ νέος αὐτῶν οἰκογενειακὸς φίλος προσεκάλει αὐτοὺς εἰς μαγευτικὰς ἐπὶ λέμβου ἐκδρομὰς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου ἢ εἰς πλούσια δεῖπνα ἐν τῷ παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀριστοκρατικῷ ξενοδοχείῳ, καθ' ἃ ἐγοήτευσεν τελείως αὐτοὺς διὰ τῆς εὐγενείας καὶ στωμυλίας του καὶ προῦκάλει τὴν ἐκπλήξιν τῶν διὰ τῶν τόσῳ ἀδιαφόρως διασπαθουμένων στυλβόντων χρυσῶν νομισμάτων καὶ καινουργῶν τραπεζογραμματίων τοῦ πλήρους ἔσαι βαλλαντίου του, καὶ δὴ διὰ τῶν περὶ τοῦ μέλλοντος μεγαλεπήβολων σχεδίων του, σχετικῶς μὲ κολοσσιαίας ὄντως ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς ἐσκόπει μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐπιδοθῇ ἐν τῇ πρωτευούσῃ.

Ἡ κενοδοξία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀφυπνισθεῖσα ἐξαίφνης, διεθρύπτετο ἤδη μεγάλως ἐπὶ τῇ φιλικῇ τοιαύτης προσωπικότητος. Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν τεκταινομένων ἀντελήφθη ὅτε δὲ μετὰ ἓνα περίπου μῆνα, καθ' ὃν αἱ σχέσεις αὐτῶν ὄλοεν ἀπέβαινον στενώτεροι, κατενόησεν, ὅτι ἀπετέλει τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰδιαιτέρας εὐνοίας τοῦ ἐκ Ρουμανίας τραπεζίτου καὶ ἐπανειλημμένως συνήνησε τοὺς μελισταγεῖς ἐκείνους ὀφθαλμοὺς του προσηλωμένους ἐπὶ τῶν ἰδικῶν της, ἠσθάνθη τὰς παρειὰς της πορφουρούμενας καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της.

Πλὴν μετ' οὐ πολὺ ἕτεροι σκέψεις ἐπεκράτησαν παρ' αὐτῇ.

— Ὅχι, δὲν θὰ τοῦ εἶπω τίποτε, . . . ἐσκέφθη. Θὰ ἐφαινόμην βλάξ. Σήμερον μία γυναῖκα τοῦ κόσμου πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ ὑπερασπίζεται μόνη τὸν ἑαυτὸν της, χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ τὸν σύζυγόν της. . .

Μικρὸν ὅμως διάστημα παρήλθεν ἔκτοτε καὶ σαφῶς ἠσθάνθη τὴν κενοδοξίαν της πλειότερον κολακευομένην ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει ἐκείνη, ἣς ὀσημέραι νέα, πειστικώτερα τεκμήρια διέβλεπε· μέχρι τοιοῦτου δὲ βαθμοῦ ἠσθάνετο μυχαίτατα τὴν ἐκ τούτου εὐχαρίστησιν, ὥστε, ὁπότε ὁ σύζυγός της ὄλωσ ἀνυπόπτως, δογματικῶς δὲ ἀπεφαίνετο περὶ ἐκείνου:

— Τί εὐτυχὴς ἄνθρωπος! . . . Ἐχει χρήματα καὶ εἶναι παντοδύναμος! . . .

Ἐκείνη ἠσθάνετο ἓνα κρύφιον πλὴν βαθὺν ἀναστεναγμὸν ἐξογκοῦντα τὸ στήθος της καὶ ἐκπνέοντα λάθρα ἐπὶ τῶν χειλέων της, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως κατελαμβάνετο ὑπὸ ποιᾶς τινος μελαγχολίας.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

N. E. BABEAS

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φιλία καὶ δάκρυα.

Ὁ Ἔρως, ὁ μόνος ἄγγελος τῶν οὐρανῶν, ποῦ ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ περιφέρεται εἰς τὴν γῆν, ἐφεῖρε τὸ φίλημα.

Καταθελγμένος ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσίν του αὐτῆν, ἐζήτησε νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγγέλους τοῦ Παραδείσου.

Ἐζήτησε τὴν ἄδειαν. Ὁ Θεὸς τοῦ τὴν ἔδωκε. Καὶ ὁ Ἔρως πτερωτός, φαιδρός, χαριτωμένος, ἔδιδε εἰς τοὺς ἀδελφούς του τὴν γλυκεῖα θωπειὰν τοῦ φιλήματος.

Ἐσκόρπισε τόσα φίλια εἰς τὸν Παράδεισον! Ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἔμειναν γοητευμένοι. Εἶχε τυκτώσει. Ἐπρεπε νὰ καταβῇ εἰς τὴν γῆν. Ἐπρεπε νὰ συνεχίσῃ καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλ' οἱ ἄγγελοι δὲν τὸν ἄφιναν νὰ φύγῃ, τοῦ ἔκλεισαν τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου! καὶ μετὰ στήθη τῶν τοῦ ἔκαμαν φραγὴν.

— Θὰ μείνης μαζί μας! τοῦ ἔλεγαν. Εἶναι τόσον ὄρατον πρᾶγμα τὸ φίλημα!

Ὁ Ἔρως, ὅμως ἐζήτησε νὰ φύγῃ· ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους. Ἦθελε νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆν. Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ μικρᾶ.

Ὁ Θεὸς τὸν ἤκουσε, κατέβη ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν θρόνον του καὶ ἐπλησίασε τοὺς ἀγγέλους. Καὶ ἠρώτησε διατί κλαίει ὁ Ἔρως. Ἐκεῖνος ἀπήνησεν. Οἱ ἄγγελοι ἀπελογήθησαν. Καὶ ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε.

— Πόσα φίλια ἔδωσες ὡς τώρα; ἠρώτησε τὸν Ἔρως.

— Ἐκατό, Κραταίε.
— Καὶ πόσα δάκρυα ἔχυσες;
— Ἐκατόν, Ἄρχων.
— Σὲ ἀπαλλάσσω, τοῦ εἶπεν. Ἀνοίξαις τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου. Ὁ Ἔρως ὡς μείνη ἐλεύθερος.

Καὶ ὁ Ἔρως κατέβη εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ μεθύσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ φιλία. Κανεὶς ἄγγελος δὲν διαμαρτύρεται πειὰ, ἀφοῦ κάθε του φίλημα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὸ πληρόνει καὶ μ' ἓνα δάκρυ.

('Ἰνδικὴ παράδοσις).

[Θύμος.]

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΦΩΝΗ

Τὸ θέλητρον τῆς φωνῆς δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ τῆς μουσικῆς. Εἶναι γοητεία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ψυχὴ καὶ αἱ αἰσθήσεις λαμβάνουσι μέρος τῆς ἀπολαύσεως.

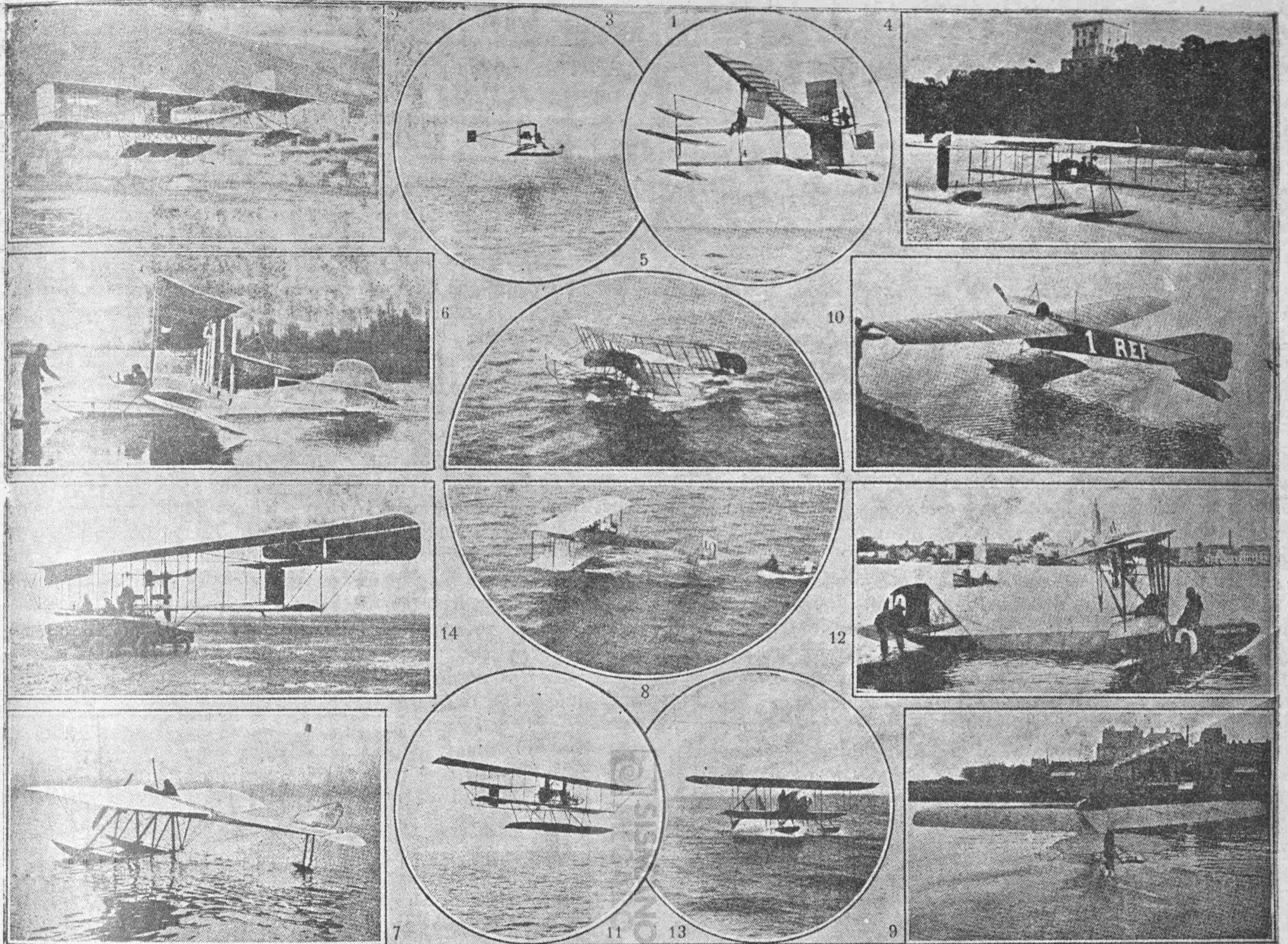
Ἐπάρχουν φωναὶ εὐτροφοὶ καὶ χρωματισμέναι, ὑψηλαὶ ἢ χαμηλαί, φωναὶ ὡς ἦχος ἀργύρου, ἀρμονικαὶ ὡς ὁ φλοίσβος ρυάκος. Ἐπάρχουν φωναὶ εἰς τόνον majeur, εἰδικαὶ διὰ τὴν ἐπιβολὴν, διὰ τὴν νίκην, διὰ τὴν χαράν, καὶ ἄλλαι εἰς τόνον mineur, διὰ τὴν θωπειάν, διὰ τὸ πάθος, διὰ τὴν παράκλησιν.

Ἐπάρχουν φωναὶ προνομιοῦχοι, αἱ ὁποῖαι χρωματίζονται μὲ ὄλους τοὺς τόνους καὶ τὰς ἐκφράσεις. Πρέπει εἰς τὴν ὀμιλίαν καὶ τὴν φωνὴν αἱ κυρίαὶ νὰ λαμβάνωσι μερικὸν κανόνα ὑπ' ὀψιν.

Ὀμιλία εἰς ὑψηλὴν φωνὴν εἶναι ἀνάρμοστος. Μόνον οἱ χυδαῖοι ὀμιλοῦσι θορυβωδῶς. Ὀμιλία ταχεῖα καὶ μασημένη εἶναι μισητή. Ἄλλὰ καὶ ὀμιλία βραδεῖα, συρομένη, πλήττει.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ χρωματισμὸς τῆς φωνῆς εἶναι φυσικὸν δῶρον. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀληθές, ὅτι εἶναι ἐπιδεκτικὸν βελτιώσεως. Ἀπαιτεῖται ὀλίγη προσοχὴ καὶ θέλησις, ἀλλὰ πρὸ πάντων πολὺ ὀλίγη αὐταρέσκεια. Ἐξασκηθεῖτε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὑψηλοφώνως καὶ ὁ τρόπος τῆς ὀμιλίας καὶ τῆς φωνῆς δύναται νὰ διορθωθῇ.

ΙΑΝΘΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΩΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΡΗΙΑ

Γνωρίζω κάποιαν κυρία, που ύποφέρει σημαντικά από μίαν περιοδικήν ψυχονεύρωσιν, ή οποία θά ήμπορούσε νά ονομασθῆ: κικόν ή νόσος τῆς Ἀποκρηῆς. Κάθε φορὰν που ἀνοίγει τὸ Τριῶδι, κλείει ή ὄρεξις τῆς καὶ γίνεται δυστυχῆς. Ἡ κυρία δὲν πάσχει ἀπὸ κανενὸς εἶδους μισανθρωπίας, οὔτε ἀγει βαρὺ πένθος, οὔτε εἶναι ἐκ φύσεως μελαγχολική. Ἐξ ἐναντίας, εἶναι εὐθυμοτάτη, συχνάζει εἰς τὸν κόσμον καὶ τὰ θεάτρα, καὶ ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν μὲ τὸν κανονικώτερον τρόπον. Ἡ ἀποκρηάτικη ὁμως κίνησις τὴν πειράζει τρομερὰ εἰς τὰ νεῦρα καὶ τὴν κάμνει μελαγχολικὴν μέχρι θανάτου.

Τὸ περιεργότερον εἶναι, ὅτι, ὁσάκις θέλει π. χ. νά χαρακτηρίσῃ ἓνα καιρὸν ὡς ἐλσεινὸν καὶ τρισάθλιον, τὸν ὀνομάζει ἀποκρηάτικον.

— Τί καιρὸς σήμερα! Σὰν ἀποκρηάτικος...

**

Κάποτε, πού τῆς ἐζήτησα νά μου ἐξηγήσῃ τί εἶναι, ἐπὶ τέλους, μετεωρολογικῶς ὁ ἀποκρηάτικος αὐτὸς καιρὸς, μου εἶπε μὲ ἀπορίαν:

— Μὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν τί ἀκαταστασία οὐρανοῦ; Νομίζεις, πὼς βρισκόμαστε στῆς Ἀποκρηῆς..

Μία προσεκτικὴ παρατήρησις ἐκτοτε μ' ἐπίσειν, ὅτι ή κυρία ἔκαμνε πράγματι ἓνα ὀρθὸν μετεωρολογικὸν χαρακτηρισμὸν τῆς Ἀποκρηῆς. Ὁ ἀνεμος, ή σκόνη, ή ἀκαταστασία τοῦ οὐρανοῦ συνοδεύουν κατὰ κανὸνα τὰ «Ρόπαλα», τὸ «Γιαταγάρι», τὴν «Καμήλαν», τοὺς «Φασουλῆδες» καὶ τοὺς μουντζουρωμένους ἀνθρώπους, πού εισέρχονται εἰς τὸν ζωὴν ἀπὸ τὴν θύραν, πὺ ἀνοίξε, διὰ νά περάσῃ τὸ Τριῶδιον. Καὶ ή λεπτομέρεια αὐτὴ εἶχεν ἐντυπωθῆ εἰς τὴν μνήμην καὶ τὴν φαντασίαν τῆς κυρίας, διότι τίποτε δὲν προσέχομεν περισσότερον καὶ τίποτε δὲν μᾶς ἐντυπώνεται βαθύτερα ἀφ' ὅτι ὀλοψύχως σιχαινόμεθα. Ἡμπορεῖ κανεὶς νά ξεχάσῃ τὸ πρόσωπον τῆς ἐρωμένης του — ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι τὸ ξεχνοῦν κατὰ κανὸνα — ἀλλὰ δὲν λησμο-

νεὶ τὸ πρόσωπον, πού τοῦ προὔξενησε μίαν ἰσχυρὰν ἀντιπάθειαν.

— Ἀλλὰ γιατί, κυρία μου, ἀποστρέφεσθε τόσο θανασίμως τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας;

Ἀδύνατον νά διασκεδάσω! μου εἶπε. Θὰ ἐπιτιμούσα νά ἔχω σπῆτι αὐτὲς τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ τῆς Ἀναπαύσεως καὶ νά βλέπω εἴκοσι κηδεῖες τὴν ἡμέραν νά περνοῦν ἀπὸ τὰ παράθυρά μου, παρὰ νά κατοικῶ ἐδῶ πού κατοικῶ, εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, καὶ νά βλέπω τὸ θέαμα αὐτὸ τῶν ἀνθρώπων, πού διασκεδίζουσι μὲ τὸσον πένθιμον τρόπον...

Δὲν ἠμπόρεσε νά μου ἐξηγήσῃ διατὶ τόση βοή, τόσα τούμπανα, τόσα ξεφωνητά, τόσα ξελαργυγίσματα καὶ τόση παρδαλύτης τῆς ἔκαμαν πένθιμον ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ μήπως ἠμπορεῖ νά ἐξηγήσῃ κανεὶς ὅλα τὰ αἰσθημάτα του; Ἐδοκίμασεν ἐν τούτοις νά εὐρῆ μίαν ἐξήγησιν:

— Νά! Δὲν ξέρω πὼς..., ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ μουντζουρωμένοι καὶ ἀλαλάζοντες ἄνθρωποι μου φαίνεται πὼς ἔλαβαν τὴν πληροφορίαν, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θά τοὺς κρεμάσουν, καὶ ὅτι βιάζονται νά χαροῦν τὴν ζωὴν τους ὅπως ὅπως πρὶν τοὺς περάσουν τὴν θηλειὰ στὸν λαιμὸ τους. Τὸ γλέντι τους μου φαίνεται ἓνα τραγικὸν γλέντι ὑπερτάτης ἀπελπισίας καὶ μου προξενεὶ φρικὴν. Ἀπαράλλακτα, ὑποθέτω, ὅτι θά ἐγλυεντοῦσαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ ἔτους 1000 μ. Χ., προσμένοντες τὸ τέλος τοῦ κόσμου! Πέστε με τρελλήν, πέστε με ὅτι θέλετε, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ή ἐντύπωσίς μου...

**

Μ' ἐκύτταξε προσεκτικὰ, προσπαθοῦσα νά σταθμίσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῶν λόγων της.

— Στὸ Θεὸ σας! Πέστε μου εὐλικρινῶς... Ἐσεῖς δὲν μελαγχολεῖτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ;

Διὰ νά ἡμαί εὐλικρινῆς τῆς ἀπήντησα:

— Σὰς ὁμολογῶ, ὅτι μελαγχολῶ καὶ ἐγώ. Ἐπὶ πλέον συμφωνῶ, ὅτι καὶ ὁ καιρὸς εἶναι ἀπαίσιος. Σωστὸς ἀποκρηάτικος καιρὸς!

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΟ ΥΔΡΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Εὐθύς ἀμέσως πρέπει νά διακρίνωμεν τὰ ὑδραεροπλάνα, τὰ ἀεροῦδροπλάνα καὶ τὰ ὑδροπλάνα. Τὰ πρῶτα εἶναι μηχαναὶ πτητικαὶ εἰς τὸν ἀέρα, αἵτινες χρησιμοποιοῦσι τὴν θάλασσαν μόνον ὡς ἐπιφανείαν ἀφετηρίας καὶ ὡς σταθμὸν ἐπανόδου. Τὰ ἀεροῦδροπλάνα εἶναι λέμβοι, ἐφοδιασμένοι μὲ ελικας ἀερίους, δὲν ἐγκαταλείπουσι δὲ ποτὲ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης. Καὶ τὸ ὑδροπλάνον ἐπίσης, τὸ ὁποῖον ἐσφαλμένως συγγέεται πρὸς τὸ ὑδραεροπλάνον, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ πλοιάριον, ὀλισθαίνον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, χωρὶς ποτε καὶ αὐτὸ νά ἐγκαταλείπῃ τὴν θάλασσαν. Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῶν ὑδραεροπλάνων. Ταῦτα προώρισται νά προσφέρωσι πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τοὺς στόλους διὰ κατοπετεύσεις, αἵτινες πάντοτε ἀπεδείχθησαν λυσιτελεῖς. Ἐνῶ τ' ἀεροπλάνα ἔχουν ἀνάγκην ἐκτεταμένης πεδιάδος, ἐφ' ἧς, τρέχοντα, θά λάβωσι τὴν φορὰν πρὸς τὴν πτήσιν των, εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπειδὴ δὲν δύναται τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου, ὅσονδὴ ποτε πλατὺ καὶ ἄν εἶναι, νά χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ἀπογείωσίν των, τὸ ὑγρὸν στοιχείον τὴν ἀντικαθιστᾷ. Βλέπομεν λοιπὸν τὰ ὑδραεροπλάνα νά ὀλισθαίνουσι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὅσονδὴ ποτε καὶ ἄν εἶναι αὐτὴ τεταραγμένη, διὰ νά λάβωσι τὴν φορὴν των, καὶ εἰς αὐτὴν νά ἐπιστρέψουν πάλιν μετὰ τὸ ἐναέριον ταξίδιον.

Τὰ ὑδραεροπλάνα δύναται νά κατοπετεύσουν ὄχι μόνον τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εὐρισκόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπ' αὐτὴν καὶ μάλιστα εἰς μεγάλα βάθη. Τὸ ὑποβρύχιον φοβεῖται πάντοτε τὴν κατόπτεισιν τοῦ ὑδραεροπλάνου.

Τὰ ὑδραεροπλάνα εἶναι ἐπινοήσις τοῦ Αὐστριακοῦ Kress, ὅστις τὸ 1901 συνέλαβε τὴν ἰδέαν καὶ κατεσκεύασε τὸ πρῶτον μηχανήμα. Ἐκτοτε ὅλα τὰ κράτη ἐδέχθησαν ταῦτα εἰς τὸ ναυτικὸν των.

Αἱ ἀνωτέρω 14 εἰκόνες παριστῶσι διαφόρους τύπους ὑδραεροπλάνων.

Ἄργος.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Τυχαίον βλέμμα επί του ήμεροδείκτου μ' ένεθύμισεν, ότι εύρισκόμεθα εις την εποχήν, που ή πόλις μας φιλοξενεί μίαν ύψηλήν ξένην: την 'Αποκρηά.

Στοιχειώδες καθήκον με επέβαλλε να την επισκεφθώ.

Δυστυχώς, παρ' όλας τας άναζητήσεις, δέν κατώρθωσα να την εύρω εις κανέν από τά κέντρα που επί τόσα έτη εύχναζε. Κάποιος ξενύκτης με είπεν, ότι την είδε την προηγουμένην βραδείά να χώνεται εις ένα άτμόπλοιον, έτοιμον ν' αναχωρήσῃ διά την Βύρειον θάλασσαν. Την ήδρα ύστερα από πολλάς προσπιθείας μέσα εις τó άμπάρι του άτμοπλοίου έφόρει μαύρην ένθιμον στολήν και έφαίνετο πολύ καταβεβλημένη.

Η στενή σχέσις που με συνδέει με την εύγενεστάτην, μ' έδωκε τó θάρρος να την πληιάσω χωρίς πολλάς έθιμοτυπίας. Είχε τó κεφάλι της ριχμένο ανάμεσα εις μερικους σάκκους: όταν με είδεν, ετινάχθη με δακρυβρέκτους όφθαλμούς: και έρρίφθη εις τας άγκάλας μου. (Γιά κάποιαν που ήθελεν άγανακτήσει, σημειώνω, ότι ή εύγενεστάτη πρό αιώνων ήδη έπέρασε την ήλικίαν που μπορεί να γεννήσῃ... σκάνδαλα) 'Επί πολλήν ώραν έμνευ άφωνος, ένθ' διαρκώς δίκρυα έρρεον από τούς όφθαλμούς της.

— 'Α, κύριε! 'Αλήθεια λοιπόν, δέν με ξεχάσατε; Παλιέ μου φίλε! ...

Η συγκίνησις μ' έπνιγε: μύλις κατώρθωσα να συγκρατήσω τά δάκρυά μου.

— Με κολακεύει πολύ αύτός ό τίτλος, εύγενεστάτη...

'Εκείνη έξηκολούθει να κλαίη προσεπάθησα να την παρηγορήσω.

— 'Υπομονή, κυρία μου, ύπομονή. Δέν είσθε ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία. Δέν συλλογίζεσθε λίγο τον Μ.Ναπολέοντα τί έγκατάλειψιν ύπέστη!

— Τί καλός που είσθε! Πάντοτε με εύγνωμοσύνην θα άναφέρω τó όνομά σας. Ποτέ δέν παύετε να με ένθυμείσθε... Να ξεύρετε πόσον γλυκαίνετε τας ώρας της άναχωρήσεώς μου! ...

— Δέν κάμνω τίποτε περισσότερον από τó στοιχειώδες χρέος μου, εύγενεστάτη, τόσον άπέναντι ύμών, όσον και άπέναντι της 'Επιθεωρήσεως, ή όποία με άνέθεσε την ειδικήν άποστολήν να λαμβάνω συνεντεύξεις με έξοχότητας ω: ή ύμετέρα.

Η κ. 'Αποκρηά, όλίγον άφηρημένη, μετέβη εις ένα μικροσκοπικόν παράθυρον του άμπαριού και ένύσταξε τά ύψώματα των Ταταούλων. Νέοι λυγμοί, νέαι συγκινήσεις.

— Σάν μεθαύριον, έγίνετο επί τόσα χρόνια έκεί έπάνω ή άποχαιρετιστήριος τελετή. Τί μεγαλοπρέπεια! Τί έπισημότης! "Ω! όταν ήρχοντο να με ύποβάλλουν τά σέβη των έκείναι αι παρθέναι, τó άνθος της πρωτευούσης, επί ήλων και ήμιόνων, με τας πολυχρόμους στολάς των! ... Κι' έφέτος ούτε ψυχή! Πιστεύσατέ με, είσθε ή μόνος που με πλησιάζει...

— Και που σκοπεύστε να μεταβήτε τώρα, εύγενεστάτη;

— Θα πάγω εις τας Βορείους χώρας: σκέπτομαι να έκδώσω σατυρικόν περιοδικόν.

— Και γιατί δέν προτιμάτε να μέινετε έδω;

— Να μέινω έδω! 'Εγώ, ή μεγαλοπρεπής ξένη να έκδώσω...

— Τί τραγικά που παίρνετε τά πράγματα! ... Μήπως δέν μπορείτε με μιά μικρά άλλαγή ένός γράμματος του όνόματός σας, ένός η εις ν.π.χ., ή με έναν άνεβασμόν του τόνου σας, να γίνετε έντελώς άγνωριστή;

— Λάμπρις χαράς έφώτισε πρός στιγμήν τó πρόσωπον της συνομιλήτριας μου: κατόπιν, άφου έσκέφθη όλίγον, επανέλαβε την προτέρην της μελαγχολίαν:

— 'Αδύνατον, κύριε, αδύνατον! 'Εχει τόσους να συναγωνισθῇ κανείς εις την πόλιν σας! ... Πρέπει να ξεύρετε, ότι μόνον μακρά μελέτη επί των ήθών και έθιμών της χώρας, όπου θα πάγω, μπορεί να με καταστήσῃ ίκανήν διά τοιούτον συναγωνισμόν.

Τό άτμόπλοιον έσφύριξε διά τρίτην φοράν άπεχαιρέτησα την παραγνωρισθείσαν ξένην μας και βγήκα από τó άμπάρι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τό Τηλεπάν.

— Ούτω καλεΐται περίεργον μηχάνημα, έφευρεθέν τον Αύγουστον του 1913, και όπερ είναι πράγματι τηλεφώνον καταγράφον (enregistrear).

Ο πυμπος του μηχανήματος συνίσταται έξ αναλογίου, βαστάζοντος άφ' ένός σύνηθες τηλεφώνον, άφ' έτέρου δέ ταινίαν χάρτου, δυναμένην να έκτυλιχθῇ κατά βούλησιν επί του αναλογίου. Μολυβδοκόνδυλον, συνδεδεμένον πρός τον μηχανισμόν, έπιτρέπει, όπως γράφη τις ή ίχνογραφῇ επί του χάρτου. 'Εάν όθεν ό πρός όν θέλει τις να τηλεφωνήσῃ άπουσιάζῃ, άρκεί να γράψῃ ό άποστολεύς επί της ταινίας, ίνα τó γραπέν, όπερ μένει επί του αναλογίου του, αναπαρασταθῇ άπράκλακτον, έν τῇ καλλιγραφίᾳ του πρωτοτύπου, μετά τινας σειγμάς, διά του μηχανήματος του πρακλήττου. Τό τελευταίον τοῦτο είναι άποδέκτης φωτογραφικόν τηλεγράφου, έντός του όποιου ταινία εύαισθήτου χάρτου ύρίσεται την επενέργειαν φωτεινῆς ακτίνος, μετακινουμένης υπό την έπίδρασιν ρευμάτων, προερχομένων έκ του σταθμοῦ του άποστολέως, ούτως ώστε ν' ακολουθῇ πιστῶ, κί έν ταις έλαχίσταις αὐτῆς λεπτομερειαίς, την διαβιβιζομένην γραφήν ή τó ίχνογράφημα. 'Οπως συμβαίνει εις τά παρομοια μηχανήματα, ό την τοιαύτην επενέργειαν ύποστάς χάρτης εις όλίγα δευτερόλεπτα ύποβάλλεται εις αυτόματον φωτογραφικὴν εμφάνισιν, στερεοποιήσιν και ξήρανσιν, είτα δ' έξέρχεται του άποδέκτη και ίπίπτει έντός καλάθου, όπου ό παραλήπτης τον εύρίσκει όταν έπιστρέψῃ. Τό μηχάνημα τοῦτο φέινεται, ότι παρέχει έδκαφος εύρύτατον έφαρμογῆς.

— Σοφ. 'Αβρ. Χουδαβερδόγλου.

Δί μεταμορφώσεις.

— 'Ο λόγος περί όμβρέλλας.
— 'Εγώ βλέπω ένα μεγάλο έλάττωμα εις την όμβρέλλα: αλλάζει πολύ εύκολα.

— ; ;
— Μάλιστα! Παίρνετε μιά δλοκαίνουρη μεταξωτή όμβρέλλα, πάτε σ' ένα σπίτι, την αφήνετε εις την είσοδον. Μετά μίαν στιγμήν εύρίσκετε εις την θέσιν της μίαν πιλαϊάν βιμβικερήν.

Πρακτικώτατον.

Εις ένα ξενοδοχείον της 'Ελβετίας, μία κόρη έγραψεν εις τó δελτίον που της παρουσίασεν ό ξενοδόχος:

Όνομα: Κάκια Σ.
Σκοπός του ταξιδίου: Εύρεσις συζύγου...
"Αν αι ίδικαι μας ήσαν τουλάχιστον ειλικρινεις!

Τί κάμνουν.

— Ξεύρετε τί πρωτοκάμνουν μερικοί λαοί όταν συνοικίσουν μίαν άποικίαν;
Οί 'Ισπανοί στήνουν μίαν λαιμητόμον.
Οί Πορτογάλοι κτίζουν μίαν εκκλησίαν.
Οί 'Αγγλοι άνοίγουν μίαν ταβέρναν.
Και οι Γάλλοι μία σάλα χορού.

Όχι τόσον.

'Εκείνη. — Και αν άποθάνω, τί θα κάμης;
'Εκείνος. — Θα τρελλαθώ.
'Εκείνη. — Και θα πανδρευθῆς βέβαια;
'Εκείνος. — Όχι δά: δέν θα τρελλαθώ μέχρις αυτού του σημείου!

ΤΟ ΜΟΝΟΝ όμογενές κατάστημα έτοιμών ένδυμάτων άνδρικῶν, γυναικειῶν και παιδικῶν: ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, έν Πόλει, μεταξύ Βαξέ-Καπου και Σουλταν-Χαμάμ, έν Σανιέ χανίφ, α' πατώματι.

Έν αύτῷ θέλετε εύρει και όλα τά είδη γουναρικῶν, ήτοι σάρπες, μανσόν και μπουσά, ως και ιδιαίτερον τμήμα έκ μπονετερρί.

Ένεκα του τέλους της εποχῆς έκπτώσις έξ 20 0/0.
Μίς μόνον έπίσκεψις άρκεί.

Πατριαρχική επέτειος.— Την Τετάρτην 28 'Ιανουαρίου συνεπληρώθη διετία από της έκλογῆς εις τον Πατριαρχικόν θρόνον της Α. Θ. Π Γερμανού του Ε'. 'Επί τῇ εύκαιρίᾳ ταύτη τó «'Ασ' Όλα» καταθέτει μετά των συγχαρητηρίων αυτού και τας θερμότερας εύχάς ύπερ ύγείας του πεπνυμένου Πατριάρχου και ένισχύσεως Αὐτοῦ εις τó πολύμοχθον έργον της διακυβερνήσεως της 'Εκκλησίας.

Επέτειος όνόματος.— Την Κυριακήν, επί τῇ μνήμῃ του άγ. Γρηγορίου, ήγε τά όνομαστήρια αυτού ό έν Τεκίρ-διν Σεβ. Μητροπολίτης 'Εργλί κ. Γρηγόριος. Τόν εορτάζοντα διαπρεπή Ιεράρχην συνεχάρη τηλεγραφικῶς ή Α. Θ. Π., ή Ι. Σύνοδος και πολλοί κληρικοί και λαϊκοί φίλοι της Α. Σ., μεθ' όν συνενοῦμεν και τά ήμέτερα συγχαρητήρια, εύχόμενοι Αὐτῷ μακροβιότητα.

Γάμοι.— Την παρελθούσαν Κυριακήν συνεδέθησαν διά των άρρηκτων δεσμών του 'Υμεναίου δύο θαλαραί υπάργεις: ό έν Βαλουκ Παζάρ της Πόλεως έμπορευόμενος κάλλιστος νέος κ. Πρόδρομος Θεολόγου ('Αδελφοί 'Αδάμ) και ή έναρτεος και διά πολλών χαρίτων μεκοσμημένη δεσποινίς Περασφώνη 'Ικίκα, αδελφή του έκ των υπαλλήλων του 'Υπουργείου των 'Εξωτερικῶν κ. Χρήστου Γκίκα. Τό μυστήριον έτελέσθη υπό του χωροεπισκόπου Ταταούλων κ. 'Αποστόλου, βοηθουμένου υπό του ύπογραμματέως της 'Ιεράς Συνόδου κ. Εύθυμιου και του κλήρου του Πατριαρχικού ναού, παρισταμένου και του Μ. 'Αρχidiaκόνου κ. Γεωργίου. Σεπτῇ έντολή της Α. Θ. Παναγιότητος συνεχάρη τούς νεονύμφους και διεβίβασε τας εύχάς και εύλογίας Αὐτῆς ό κωδικογράφος της 'Ιεράς Συνόδου Ιερολογιώτατος κ. Δωρόθεος. Εις τó νεαρόν ζεύγος εύχόμεθα πλήρη εύτυχίαν και τον βίον άνθόσπαρτον.

— Εύοίωιοι έτελέσθησαν την Κυριακήν εις τά Ταταύλα οι γάμοι του ότηρηού νέου κ. Νικολάου Ν. Πατρικίου, βοηθοῦ έργολάβου του «'Ασ' Όλα» μετά της σεμνῆς και εύ ήγμένης δεσποινίδος Χρυσῆς 'Αναστασίας. Οι νεονύμφοι έδέχθησαν πολλά δώρα και θερμότητας τας εύχάς των φίλων και τας ζωηράς εκδηλώσεις των δημοσιογραφικῶν κύκλων, μεταξύ των όποιων πλεισταίς άριθμει συμπαθείας ό γαμβρός. Εις τας εύχάς πάντων τούτων ένοῦμεν και τας ήμετέρας, εύχόμενοι εις τούς νεονύμφους τον βίον άνθόσπαρτον και πάν αγαθόν.

— Την Κυριακήν έτελέσθησαν έν Μπέγιογλου, οι γάμοι του φερέλιδος νέου κ. Γεωργίου Βαγγίτη, έκ των υπαλλήλων του οίκου 'Αρβανιτίδου, μετά της δεσποινίδος 'Αννης Λεβαντή Τους στεφάνους άντήλλαξαν ό κ. Βασίλειος Βαϊράμογλου. Εις τούς νεονύμφους εύχόμεθα πάν αγαθόν.

Βάπτισις.— Έν στενῷ κύκλῳ έκ των άμεινωτέρων συγγενῶν έβαπτίσθη προχθές την Κυριακήν εις την οίκίαν του Μητροπολίτου Τσορλου, εις τά Ταταύλα, τó πρωτότοκον θυγάτριον του άδελφοῦ του κ. Δημητρίου Παπαχρήστου. Την ιεροφώτιστον άνεδέξατο έκ της κολυμβήθρας ή αδελφή των αξιότιμος κ. Καλλιόπη Δημ. Μελισσοπούλου και όνόμασεν αύτην Τερψιχόρην.

Θάνατοι.— Μετά όξείαν νόσον υπέκυψεν εις τó μοιραϊον τέλος ό διευθυντής των Σχολών Βαλατά 'Αριστείδης Καρατζάς, όστις επί 30ετίαν όλην έδρασε κυριολεκτικῶς τόσον έν τῷ διδασκαλικῷ επαγγέλματι, όσον και έν τῷ 'Εκκλησ. Μουσικῷ Συλλόγῳ. Η κηδεία αυτού έτελέσθη δαπάναις της κοινότητος Βαλατά, ής προίστατο ό σεβ. μητροπολίτης Φίλιππος μετά δύο άλλων άρχιερέων: υπήρξε πρωτοφανής διά την πληθύν των φίλων, οίτινες συνάδευσαν αύτην μέχρι της ύστάτης αυτού κατοικίας, τουθ' όπερ περιτράνωσ διεπιστώσε την εκτίμησιν, ής άπλήτως παρά τῇ καθ' ήμάς κοινωσίᾳ. Τας άρετάς του μεταστάντος εξῆραν διά βραχέων ό Μέγ Πρωτεύδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος και ό δικηγόρος κ. 'Ελευθέριος Γ. Ταπεινός. Αίωνία αυτού ή μνήμη.

Κινηματογράφοι.— Εις τον «Ρουαγιάλ» του «Βιριετέ» νέαι πάλιν εκλεκται και επίκαιροι ταινία προβάλλουσι. Τό πρόγραμμα ποικίλλον, μουσική καλῶς συγκεροτημένη και όρχηστρίδες, αϊτινες κατά τά διαλείμματα χορεύουσι διαφόρους χορούς. Τό «Βιριετέ» συγκεντρώνει πολύν και εκλεκτόν κόσμον.

— Εις την «Πρόοδον» των Ταταούλων, έκτακτος κινηματογραφική παράστασις με τó μέγα αστυνομικόν δράμα «Ροκαμβόλ», γ' σειρά, ταινία 2000 μέτρων, εις 4 μέρη. Τιμαί αι συνήθεις.

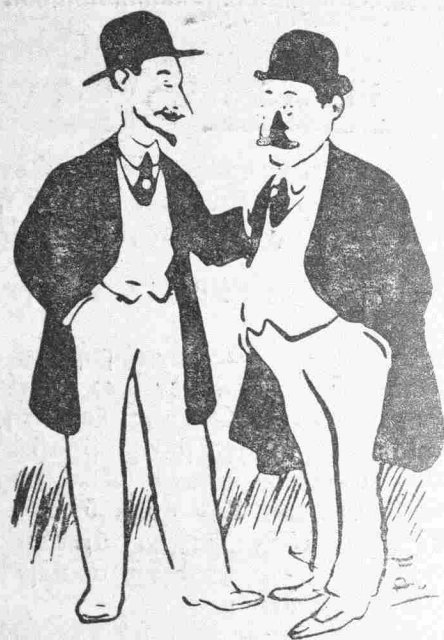
Ειλικρίνεια.

— Έπληρα ένα γράμμα από την κόρη που αγαπώ και μου λέγει :
 «Αύριον θα υπάγω εις την γιαγιά μου· θα περάσω από τον Μεγάλο Δρόμο εις τας 4' φρόντισε να εύρεθής».
 Καί ως υπογραφή :
 «Εκείνη που σ' αγαπᾷ ὡσάν την πρώτην ἀγάπην της».
 — Σε συχαίρω. Είναι τουλάχιστον ειλικρινής.

Σκέψις μεθύσου.

— Παράξενον ! ἅμα πιῶ, ὅλοι τὸ καταλοβαίνουν. Μὰ ὅταν θέλω νὰ πιῶ, καεῖς δὲν τὸ καταλαβαίνει.

Χωρὶς ἀμφιβολία.

— Εἶπα στὴν γυναῖκά μου, ὅτι τὸ φόρεμά της ἔκεινο εἶναι πολὺ ντεκολτέ καὶ ἐμὲ δὲν μ' ἀρέσουν αὐτά...
 — Καὶ τί σου ἀπήντησε ;
 — Ὅτι δὲν τὸ φορεῖ γιὰ 'μένα.

— Μετὰ τὴν ἀλησμόνητον *Ἰσαβέλλαν*, ποῖον ἄρα γε μυθιστόρημα θὰ ἐπακολουθήσῃ ; ἐρωτοῦν οἱ ἀναγνώσταί μας. Καὶ τὸ « *Ἄπ' Ὀλα* » τοὺς ἀπαντᾷ :
 — Μὲ τὸ πρῶτον φύλλον τῆς Β' ἐξαμηνίας (233^{ον} 14 Φεβρουαρίου) ἀρχίζει **νέον μυθιστόρημα, γεμᾶτον ἀπὸ συγκινητικὰς σκηνάς, ἀπὸ γενναῖα αἰσθήματα καὶ ἀπὸ εὐγενεῖς ἰδέας.** Οἱ συμπαθεῖς ἥρωές του καὶ αἱ γλυκεῖαι ἥρωίδες του ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς θὰ κατακτήσουν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην κάθε εὐγενοῦς καρδίας, ἢ ὁποῖα μὲ ἀγωνίαν θὰ παρακολουθῆ τὰς περιπετείας των.
 — Καὶ ποῖον θὰ εἶναι τὸ μυθιστόρημα αὐτό ;
 — Θὰ τὸ μάθετε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αγαπητοὶ συμπολίται, ἀλήθεια, ὅτι διανύομεν τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τῆς τρελλῆς ἀποκορῆς ; Ἀλλά, ποῦ τότε τὰ γλέντια καὶ τὰ ξεφαντώματά της ; Ποῦ ἡ κίνησις τῶν μασκαράδων, τῶν φούρνων καὶ τῶν πωλητῶν τῶν γλυκυσμάτων ; Τούναντιον ἀπὸ καιροῦ βλέπομεν παντοῦ ἔκτεθειμένα φασόλια, ἐλθαῖς καὶ κάθε ἄλλο νησιτσίμο.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι κάποια ἀποκορητικὴ κίνησις ἐγένετο ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς Πέμπτης τῆς Τυρινῆς ἐπισπεύδουν τοὺς γάμους των. Ἄν δὲν ὑπῆρχον καὶ αὐτοί, οὔτε κἂν θὰ ἐφαίνετο τὸ ἔκτακτον τῆς ἐβδομάδος. Καὶ φαίνεται, ὅτι ἐφέτος πολλοὶ προέβησαν εἰς τὸ ἀπονενομημένον αὐτὸ κίνημα καὶ μάλιστα ὄχι εἰς πρώτην καὶ δευτέραν μόνον ἐπανάληψιν.

Ὅπως δὴποτε, ἦτο καιρὸς νὰ περάσῃ καὶ αὐτὴ ἡ φασαρία, ἢ ὁποῖα ἐφέτος μόνον κατὰ φαντασίαν μᾶς ἀπησχόλησεν. Ἐπὶ τέλους θὰ ἔχη κάποιον λόγον ἢ νησιεῖα μας, ἀφοῦ μετὰ μίαν ἐβδομάδα θὰ εἶναι νησιεῖα σαρακοστῆς καὶ ὄχι νησιεῖα... ἀποκορητικῆς.

Εἰς τὴν Μυσιριαν οἱ Ἑγγλέζοι ἤρχισαν νὰ τὰ βρῖσκουν σκοῦρα. Ἐδοκίμασαν λιγάκι νὰ κινηθοῦν πρὸς τὴν διώρυγα καὶ τὰ περίεξ ὁμώδη μέρη, ἀλλὰ τοὺς ρίχτηκε ἄμμος σ' τὰ μάτια καὶ

**ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΒΙΚΟΣ
ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ**

Πέραν, παραπλεύρως τῆς Σάντα - Μαρίας.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατὰστημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλᾶται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν
φιλοκαλίαν,
κομψότητα,
καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει
τὰ ὀραιότερα,
τὰ στερεώτερα
ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ
ΡΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαίτερον τμήμα
γυναικείων
ἐνδυμάτων.

ἀνδρείως διὰ τοῦτο τῶβαλαν σ' τὰ πόδια. Τόσα χρόνια τώρα ἔρριχναν στάκτη σ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου διὰ τὸ δῆθεν μεγαλεῖόν τους, τώρα ἡ μυσιριανὴ ἄμμος σφαλᾷ τὰ ἐγγλέζικα μάτια, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου.

Μὲ πολὺ βαρεῖα καρδιά μερικοὶ τσορμπατζήδες ἤκουσαν τὴν εἰδησιν, ὅτι πιθανὸν νὰ μὴ γίνοντο ἐκλογαὶ τῶν ἀποχωρούντων. Καὶ ἔχουν πολὺ δίκαιον. Ποῦ ἄλλου, οἱ καυμένοι, παρὰ εἰς παρόμοια νταβατούρια μποροῦν νὰ δείξουν, ὅτι κάτι εἶναι καὶ αὐτοί ; Ποῦ ἄλλου, παρακαλῶ ; Ποῦ ;

Πολλοὶ ἐμακάρισαν τοὺς δημοσιογράφους, διότι εἰς τὴν σημερινὴν περίστασιν ἔχουν φίλους σὸν τὸν κ. Θεοδοσιάδην, ὁ ὁποῖος τοὺς κάμνει καὶ γεύματα. Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ, ὅτι ἀκριβῶς εἰς τὴν σημερινὴν περίστασιν χρειάζονται παρόμοιοι φίλοι... φαγάσιμοι ;

Ἡ πνοὴ τοῦ ἔριξιεν ἐφθασε καὶ μέχρι τοῦ Ἑθνικοῦ μας Κέντρου. Συνοδικοὶ καὶ Σύμβουλοι τὰ ἔκαμαν θάλασσαν τὴν περασμένην ἐβδομάδα καὶ κατόπιν ἐξηγήσων ἔγιναν πάλιν μέλι καὶ γάλα. Κέρδος, ὅπως δὴποτε κ' αὐτό, ἀφοῦ τόσον γρήγορα τᾶσιαξαν καὶ δὲν κατεδικάστημεν νὰ παρακολουθῶμεν καὶ ἄλλα πολεμικὰ θέατρα καὶ μέτωπα.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς : **ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.**

Τύπ. Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας — Πρενομιεῦχος καὶ Ὑπείθινος : Ἀριστόβουλος Α. Χρησιδης.